

Det Anarkistiska Biblioteket

Alfonso Failla, 1906-1986

Nick Heath

Nick Heath
Alfonso Failla, 1906-1986

sovversiva.wordpress.com
Översatt från libcom.org

sv.anarchistlibraries.net

En kort biografi om inspiratören till Siracusaupproret, kämpen i motståndsrörelsen och en nyckelfigur i återuppbyggandet av den italienska anarkiströrelsen efter andra världskriget, Alfonso Failla

Alfonso Failla föddes i Siracusa, Sicilien, den 30 juli 1906. Han drogs till den anarkistiska rörelsen och var tungt inblandad i rörelsens verksamhet.

Han deltog i det väpnade motståndet mot de fascistiska patrullerna där år 1925. Med vapen i hand kämpade han och andra anarkister mot invasionen av tusentals beväpnade fascister, som innan de avseglade till kriget i Libyen skulle användas mot arbetarrörelsen. Svåra förluster drabbade fascisterna och lokalbefolkningen, med hamnarbetarna i spetsen, reste sig i uppror. Regimen tvingades avdela trupper på väg till Libyen till Neapels hamn under lång tid efter upproret.

Han internerades 1930 och frigavs inte (utom under en kort period under polisbevakning i Siracusa 1939) förrän 1943. Under 30-talet var han en av förkämparna för reorganisering av anarkiströrelsen bland fångarna.

Han förflyttades till Ventotene, på order av av den fascistiska prefekten i Siracusa den 11 juni 1940 där han lärde känna Gino Lucetti. Medan andra antifascistiska fraktioner frigavs i juli 1943 vid Mussolinis fall och installerandet av marskalk Badoglio's regim blev anarkister det inte.

Många förflyttades till ett läger i Renicci d'Anghiari i Arezzo. Förhållandena där var ohyggliga, med skenavrättningar och brutalitet. De anarkistiska fångarnas motstånd var starkt och Alfonso, som redan blivit sårad av en bajonettstöt av en carabinieri (polisman), ledde en revolt och en massutbrytning.

Han anslöt sig sedan till motståndsrörelsen, var aktiv främst i Toscana, Ligurien och Lombardiet. Han hjälpte till att befria hundratals italienska fångar som höll på att marscheras iväg till de tyska dödslägren. Han återupptog sin anarkistiska aktivitet. 1945 hjälpte han till att organisera Federazione Comunista Libertaria dell'Alta Italia (Övre Italiens Frihetligt Kommunistiska Federation) och fanns bland delegaterna på grundningskonferensen för anarkistfederationen FAI i Carrara 1945.

Han var en av redaktörerna på den anarkistiska veckotidningen *Umanita Nova* i Rom. Han var också mycket aktiv i det anarkosyndikalistiska USI och deltog på dess nationalkonferens i Carrara 1967 som delegat för det lokala USI. Han höll kongressens öppningstal för en stor publik och skulle delegeras till att delta på IAA:s kongresser under 70-talet. Som antimilitarist hjälpte han tillsammans med Carlo Cassola till att starta *Lega per il Disarmo Unilaterale dell'Italia* (Förbundet för Unilateral Avväpning av Italien).

Han var en av delegaterna på kongressen organiserad av Anarkistfederationernas International, som stördes av spontanisterna, med Daniel Cohn-Bendit i täten. Han deltog på hundratals andra konferenser och debatter och satt i många kommittéer, den sista som var i Pisa vid polismordet på Franco Serantini.

Han fick dra ner på aktiviteten i juni 1972 på grund av hälsoskäl. Han dog i Carrara i januari 1986.